17/03/2020

Όσιος Αλέξιος, ο άνθρωπος του Θεού

/ Βίοι Αγίων

Ο Όσιος Αλέξιος, ο άνθρωπος του Θεού, τιμάται από την Εκκλησία μας κάθε χρόνο στις 17 Μαρτίου. Η Κάρα του Οσίου βρίσκεται στη Μονή Αγίας Λαύρας Καλαβρύτων. Απότμημα Κάρας του Οσίου βρίσκεται στη Μονή Γεν. Θεοτόκου – Πελαγίας Ακραιφνίου Βοιωτίας.

Αποτμήματα του Ιερού Λειψάνου του Οσίου βρίσκονται στη Μονή Εσφιγμένου Αγίου Όρους, στη Μονή Κύκκου Κύπρου και στη Λαύρα Αγίου Αλεξάνδρου Νέβσκι Αγίας Πετρουπόλεως.

Ἄνθρωπος ἐν γῇ τοῦ Θεοῦ κληθεὶς μόνος,
Ἔξεις τὶ καινὸν κἄν πόλῳ, Πάτερ μόνος.
Ἑβδομάτῃ δεκάτῃ, Ἀλέξιε, πότμον ἀνέτλης.

Βιογραφία

Ο Όσιος Αλέξιος γεννήθηκε στη Ρώμη κατά τους χρόνους των αυτοκρατόρων Αρκαδίου (395 – 408 μ.Χ.) και Ονωρίου (395 – 423 μ.Χ.) από ευσεβείς και εύπορους

γονείς. Ο πατέρας του Ευφημιανός ήταν συγκλητικός, φιλόπτωχος και συμπαθής, ώστε καθημερινά παρέθετε τρεις τράπεζες στο σπίτι του για τα ορφανά, τις χήρες και τους ξένους που ήταν πτωχοί. Η γυναίκα του ονομαζόταν Αγλαΐς και ήταν άτεκνη. Στη δέησή της να αποκτήσει παιδί, ο Θεός την εισάκουσε. Και τους χάρισε υιό. Αφού το παιδί μεγάλωσε κι έλαβε την κατάλληλη παιδεία, έγινε σοφότατος και θεοδίδακτος. Όταν έφθασε στη νόμιμη ηλικία, τον στεφάνωσαν με θυγατέρα από βασιλική και ευγενική γενιά. Το βράδυ όμως στο συζυγικό δωμάτιο ο Όσιος, αφού πήρε το χρυσό δακτυλίδι και τη ζώνη, τα επέστρεψε στην σύζυγό του και εγκατέλειψε τον κοιτώνα. Παίρνοντας αρκετά χρήματα από τα πλούτη του έφυγε με πλοίο περιφρονώντας την ματαιότητα της επίγειας δόξας. Καταφθάνει στην Λαοδικεία της Συρίας και από εκεί στην Έδεσσα της Μεσοποταμίας. Εκεί ο Όσιος Αλέξειος μοίρασε τα χρήματα στους πτωχούς, ακόμη και τα ιμάτιά του, και, αφού ενδύθηκε με κουρελιασμένα και χιλιομπαλωμένα ρούχα, κάθισε στο νάρθηκα του ναού της Υπεραγίας Θεοτόκου, ως ένας από τους πτωχούς. Προτίμησε έτσι να ζει με νηστεία όλη την εβδομάδα και να μεταλαμβάνει των Αχράντων Μυστηρίων κάθε Κυριακή, ενώ μόνο τότε έτρωγε λίγο άρτο και έπινε λίγο νερό.

Οι γονείς του όμως τον αναζητούσαν παντού και έστειλαν υπηρέτες τους να τον βρουν. Στην αναζήτησή τους έφθασαν μέχρι το ναό της Έδεσσας, χωρίς ωστόσο να τον αναγνωρίσουν. Οι δούλοι επέστρεψαν άπρακτοι στη Ρώμη, ενώ η μητέρα του Αλέξιου με οδύνη, φορώντας πτωχά ενδύματα, καθόταν σε μια θύρα του σπιτιού πενθώντας νύχτα και ημέρα. Το ίδιο και η νύφη, που φόρεσε τρίχινο σάκκο και παρέμεινε κοντά στην πεθερά της.

Ο Όσιος Αλέξιος για δεκαεπτά χρόνια παρέμεινε στο νάρθηκα του ναού της Θεοτόκου ευαρεστώντας το Θεό. Και μια νύχτα η Θεοτόκος παρουσιάστηκε στον προσμονάριο του ναού σε όνειρο και του ζήτησε να του φέρει μέσα στο ναό τον άνθρωπο του Θεού. Τότε ο προσμονάριος, αφού βγήκε από το ναό και δεν βρήκε κανένα παρά μόνο τον Αλέξιο, εδεήθηκε στη Θεοτόκο να του υποδείξει τον άνθρωπο, όπως κι έγινε. Τότε πήρε από το χέρι τον Όσιο Αλέξιο και τον εισήγαγε στο ναό με κάθε τιμή και μεγαλοπρέπεια.

Μόλις ο Όσιος κατάλαβε ότι έγινε γνωστός εκεί, έφυγε κρυφά και σκέφτηκε να πάει στην Ταρσό, στο ναό του Αγίου Παύλου του Αποστόλου, όπου εκεί θα ήταν άγνωστος. Αλλα όμως σχεδίασε η Θεία Πρόνοια. Γιατί βίαιος άνεμος άρπαξε το πλοίο και το μετέφερε στη Ρώμη. Βγαίνοντας από το πλοίο κατάλαβε ότι ο Κύριος ήθελε να επανέλθει ο Αλέξιος στο σπίτι του.

Όταν συνάντησε τον πατέρα του, που δεν αναγνώρισε τον υιό του, του ζήτησε να τον ελεήσει και να τον αφήσει να τρώει από τα περισσεύματα της τράπεζάς του. Με μεγάλη προθυμία ο πατέρας του δέχθηκε να τον ελεήσει και μάλιστα του έδωσε

κάποιο υπηρέτη για να τον βοηθάει. Κάποιοι δούλοι από την οικία τον πείραζαν και τον κορόιδευαν, όμως αυτό δεν τον ένοιαζε. Έδινε την τροφή του σε άλλους, παραμένοντας όλη την εβδομάδα χωρίς τροφή και νερό, και μόνο μετά την Κοινωνία των Θείων και Αχράντων Μυστηρίων δεχόταν λίγο άρτο και νερό.

Έμεινε λοιπόν για δεκαεπτά χρόνια στον πατρικό οίκο χωρίς να τον γνωρίζει κανένας. Όταν έφθασε ο καιρός της κοιμήσεώς του, τότε κάθισε κι έγραψε σε χαρτί όλο το βίο του, τους τόπους που πέρασε, αλλά και κάποια από τα μυστικά που γνώριζαν μόνο οι γονείς του. Κάποια Κυριακή, όταν ο Αρχιεπίσκοπος Ιννοκέντιος τελούσε τη Θεία Λειτουργία, ακούσθηκε φωνή από το Άγιο Θυσιαστήριο, που καλούσε τους συμμετέχοντες να αναζητήσουν τον άνθρωπο του Θεού. Την Παρασκευή ο Όσιος Αλέξιος παρέδωσε το πνεύμα του στα χέρια του Θεού, ενώ το απόγευμα της ίδιας μέρας οι πιστοί βασιλείς και ο Αρχιεπίσκοπος προσήλθαν στο ναό για να δεηθούν στο Θεό να τους αποκαλύψει τον άγιο άνθρωπο του Θεού. Τότε μια φωνή τους κατηύθυνε στο σπίτι του Ευφημιανού. Λίγο αργότερα οι βασιλείς μαζί με τον Αρχιεπίσκοπο έφθασαν στο σπίτι του Ευφημιανού, προξενώντας μάλιστα την απορία της γυναίκας και της νύφης του για την παρουσία τους εκεί, και ρώτησαν τον Ευφημιανό . Όμως εκείνος, αφού ρώτησε πρώτα τους υπηρέτες, είπε ότι δεν γνώριζε τίποτα. Στην συνέχεια ο υπηρέτης που φρόντιζε τον Όσιο Αλέξιο, παρακινούμενος από θεία δύναμη ανέφερε τον τρόπο ζωής του πτωχού, τον οποίο εξυπηρετούσε. Τότε ο Ευφημιανός χωρίς να γνωρίζει ότι ο Όσιος είναι ήδη νεκρός, αποκάλυψε το πρόσωπο αυτού, που έλαμπε σαν πρόσωπο αγγέλου. Στο χέρι του Οσίου μάλιστα είδε χαρτί, που δεν μπόρεσε να αποσπάσει. Στη συνέχεια ανέφερε στους επισκέπτες του ότι βρέθηκε ο άνθρωπος του Θεού. Οι βασιλείς και ο Αρχιεπίσκοπος τότε εδεήθησαν στον Όσιο να τους επιτρέψει να δουν το χαρτί που είχε στο χέρι του. Μόλις ο αρχειοφύλακας πήρε στο χέρι του το χαρτί, ο Ευφημιανός αντιλήφθηκε ότι επρόκειτο για τον υιό του, τον οποίο αναζητούσε χρόνια τώρα, και μεγάλο πένθος έπεσε στην οικογένειά του. Θρήνος μεγάλος και από την γυναίκα και τη νύφη του.

Ο βασιλεύς Ονώριος και ο Αρχιεπίσκοπος μετέφεραν το τίμιο λείψανο του Οσίου στο μέσο της πόλεως και κάλεσαν όλο το λαό για να έλθει να προσκυνήσει και να λάβει ευλογία. Όσοι προσέρχονταν και ασπάζονταν το τίμιο λείψανο, άλαλοι, κουφοί, τυφλοί, λεπροί, δαιμονισμένοι, όλοι θεραπεύονταν. Βλέποντας αυτά τα θαύματα οι πιστοί δόξαζαν τον Θεό. Ήταν τόσος ο κόσμος που προσερχόταν για να δει το τίμιο λείψανο, που δεν μπορούσαν να το μεταφέρουν στο ναό του Αγίου Βονιφατίου για να το ενταφιάσουν. Έριξαν ακόμη και χρυσό και άργυρο στον κόσμο για να του αποσπάσουν την προσοχή, αλλά μάταια. Όταν πια μεταφέρθηκε το τίμιο λείψανο στο ναό, για επτά μέρες γιόρταζαν πανηγυρικά και στην γιορτή συμμετείχαν οι γονείς και η νύφη. Στη συνέχεια τοποθετήθηκε το τίμιο λείψανο σε

θήκη φτιαγμένη από χρυσό, άργυρο και πολύτιμους λίθους. Αμέσως άρχισε να ευωδιάζει και να αναβλύζει μύρο, το οποίο έγινε ίαμα και θεραπεία για όλους.

Η Κάρα του Οσίου Αλεξίου δωρήθηκε στη Μονή Αγίας Λαύρας Καλαβρύτων το 1398 μ.Χ. από τον Αυτοκράτορα Μανουήλ τον Παλαιολόγο. Κατά την πυρπόληση της Μονής από τους Οθωμανούς το 1585 μ.Χ. διασώθηκε από δύο μοναχούς.
Πηγή: saint.gr